

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Det, der kalder mig herop igen, er fru Jette Pors' betragtninger om nyretransplantationer.

Det har i den offentlige debat været meget fremme, at antallet af nyretransplantationer er faldet. Jeg synes, det er værd at påpege, at ligegyldigt hvor mange døds-kriterier Folketinget indfører, så bliver der ikke flere nyrer til transplantation, der dør ikke flere mennesker af den grund.

Det, man kan opnå ved at indføre et nyt døds-kriterium for nyrepatienter, er, at vi kan få marginalt bedre resultater for nogle af patienterne, men der bliver ikke flere nyrer.

Jeg synes også, det er værd at understrege i den sammenhæng, at den, der står ved den seng, hvori der ligger en potentiel nyredonor, er lægen.

Det er, ligesom debatten har impliceret, at hvis Folketinget ikke skyndte sig lidt, hvis politikerne ikke skyndte sig lidt at vedtage det her kriterium, ja, så kunne der ikke transplanteres nyrer. Det er ikke korrekt. Det er lægernes ansvar at sikre, at man får tilladelse til at transplantere nyrer. Jeg tror, at grunden til, at antallet af transplantationer er faldet, er, at det er vanskeligt for lægerne.

Men jeg synes, vi skal fastslå: Det er lægernes ansvar, det er ikke politikernes, og lægerne skal sikre, at nyrepatienterne får de nyrer, der er til rådighed.

Køpke Christensen (FP):

Der har nu i længere tid stået en debat på med hensyn til døds-kriteriet, og jeg tror altid, det kan diskuteres, om den har været længe nok.

Men efterhånden har den kørt i nogle år, og jeg synes, det er på høje tid, at man tager stilling til det.

Jeg er af den opfattelse, at den personlige frihed også skal gælde på dette område, således at man selv bestemmer over sit døde legeme. Her gælder, at hvis en person ikke har afgivet en erklæring, så må det være udtryk for en så stor tvivl hos personen, at man bør undlade brug af organer fra dette legeme, uanset hvad de pårørende udtaler.

I øvrigt vil en eventuel stillingtagen hos familien i en tragisk situation være yderst vanskelig, så vanskelig, at den pågældende familie bagefter kan komme i konflikt med sig selv og sin

samvittighed og derfor vil fortryde det standpunkt, der nu er taget. At tage en sådan chance er efter min opfattelse ikke rimeligt. Etisk Råd har også udtalt, at det er bedst, hvis vi sikrer os, at hver enkelt borger selv tager stilling til afgivelse af sine organer.

Jeg vil ud fra denne holdning tage stilling til ændringsforslagene.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Der er ikke nogen tvivl om, at ændring af døds-kriteriet er noget, der berører folk etisk, kulturelt og religiøst, på tværs af de skel, der i øvrigt kan dele os i det danske samfund aldersmæssigt, politisk og på anden måde.

Det er et bredt emne, som alle er optaget af, ikke bare i denne sal, for man skal ikke have deltaget i mange møder ude omkring, før man ved, at det er et emne, der optager befolkningen utrolig meget, selvfølgelig også med de forskellige opfattelser i befolkningen, således som de også afspejler sig herinde.

Det giver en så meget desto større begrundelse for, at det må være folks egen opfattelse, der er afgørende for, om de vil være donorer eller ej. Én ting er, at vi rokker, at vi ændrer ved det, der har været den almindelige opfattelse af, hvad døden er. Noget andet er, at det, hvis vi skal – og det er jo meningen – bruge denne ændring til at lave transplantationer, så netop sker på grundlag af folks egen opfattelse, og den kan være vidt forskellig.

Jeg synes, det er en fantastisk belastende situation, hvis man vil bruge de pårørende i den situation, hvor der er sket et dramatisk døds-fald, en dramatisk ulykke i deres familie, at de lige præcis i den situation skal stilles over for, om man må bruge den døendes organer.

Det er jo ikke et spørgsmål om, at man kan sige ja eller nej. Man kan jo vælge, siger nogle; det bliver et frit valg. Man kan bare sige ja, eller man kan sige nej, som om det er et spørgsmål om at vælge imellem æbler og pærer.

For mig at se er det en utrolig belastende situation, at man derudover skal stilles det spørgsmål: Hov, for resten! Uanset hvor nænsomt, hvor rigtigt, helt korrekt det spørgsmål bliver stillet, skal man lige præcis i den situation yderligere til at overveje, om vi nu må bruge organer fra en, som man jo trods alt ikke kan se er død.